

Toen ik Polet's atelier-museum in gezelschap van den beeldhouwer zou bezoeken, begonnen wij maar met 't prettigste. Voor den kunstenaar was 't overigens het eerste ontbijt; de kunst maakt hem soms zoo abstract, dat hij het eten ervoor vergeet. Wellicht meent hij ook, evenals Delacroix, beter te kunnen werken als hij hongerig is.

Zooals F. M. Huebner in z'n werk over de nieuwe Hollandsche beeldhouwkunst terecht heeft opgemerkt, kwam de krachtige strooming, die eerst aan het einde der vorige eeuw ontsprong, uit de steenhouderswerkplaatsen, niet uit de zalen der Academie.

Polet is evenals John Rådecker, met wien hij en Hildo Krop steeds in een adem genoemd worden, — men mag, wellicht niet alleen omdat Polet de jongste van dit driemanschap is (hij werd den 17den Augustus 1894 te Amsterdam geboren), het meest van hem verwachten —, van een familie van „artisans”. Als zoon van een steenhouwer, kwam hij alras tot het bewerken van den steen en zoo hakte hij, nog heel jong, voor zijn vader uit de vrije hand o.a. verschillende guirlandes. Later ging hij op de Quellinusschool in de leer en weer later op de kunstnijverheidsschool te Amsterdam, waar hij gipskoppen, den jongen Brutus of een Venusbeeld, niet van harte copieerde. Tweemaal deed hij vergeefs toelatingsexamen voor de Rijks-Academie, wat meer een oneer voor deze inrichting dan voor hem is.

* * *

De eerste belangrijke werken van Johan Polet zijn maskers, niet bedoeld als eenvoudige natuurnabootsingen, doch inspiraties verwerkkelijkend van zuiver geestelijken oorsprong, physionomieën verbeeldend als weerspiegelingen van de ziel.

Het beeldhouwwerk aan het door den architect C. J. Blauw gebouwde laboratorium voor micro-biologie te Wageningen is uitgevoerd deels in als graniet zoo harde muschel-kalksteen, — waarop de gewone beitels bot slaan en waarvoor dan ook speciale granietbeitels noodig waren —, deels in eikenhout. Slechts zeer summiere schetsen op papier gaven hierbij richting. Dat was voor Polet volgens eigen bekentenis: „...ideaal, zoo ter plaatse in den muur, zonder voorbeeld of model met 't daarin vast-gemetselde ruwe brok bruten steen voor je, en dan begin ik maar te kluiven!”

In het groote middensluitstuk boven de ingangspoort, een masker van M. 1.60 bij M. 1.20, zijn het onverpoosde denken en de onverzettelijke wilskracht, welke tot onderzoeken leidt, weergegeven. Het wordt geflankeerd door twee koppen, links door een die het slapende verstand, rechts door een die de ontwakende natuur zinnebeeldig voorstelt. — Aan weerszijden